

Warszawa, dnia 23 lipca 2026 r.

Poz. 985

USTAWA

z dnia 29 maja 2026 r.

o szczególnych rozwiązaniach w zakresie rozpoznawania spraw dotyczących zawartych z konsumentami umów kredytu denominowanego lub indeksowanego do franka szwajcarskiego¹⁾

Art. 1. 1. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się do rozpoznawanych w sądowym postępowaniu cywilnym w trybie procesowym spraw o roszczenia związane z zawartą z konsumentem:

- 1) umową kredytu denominowanego lub indeksowanego do franka szwajcarskiego lub
 - 2) umową pożyczki hipotecznej denominowanej lub indeksowanej do franka szwajcarskiego
- o ile konsument ten jest stroną tego postępowania.

2. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się również do spraw z udziałem:

- 1) spadkobiercy konsumenta, z którym została zawarta umowa, o której mowa w ust. 1, lub
- 2) konsumenta, który przystąpił do długu wynikającego z umowy, o której mowa w ust. 1, lub poręczył za ten dług, lub
- 3) osoby, która ponosi odpowiedzialność rzeczową za jego spłatę.

3. Ilekroć w niniejszej ustawie jest mowa o umowie kredytu należy przez to rozumieć zawartą przez konsumenta umowę kredytu denominowanego lub indeksowanego do franka szwajcarskiego lub umowę pożyczki hipotecznej denominowanej lub indeksowanej do franka szwajcarskiego.

4. Ilekroć w niniejszej ustawie jest mowa o konsumencie należy przez to rozumieć także osoby wymienione w ust. 2.

Art. 2. 1. W sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2026 r. poz. 468, 473 i 830), zwanej dalej „Kodeksem postępowania cywilnego”.

2. Przepisów niniejszej ustawy nie stosuje się do spraw o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego stwierdzającego obowiązek spełnienia świadczeń z umowy kredytu oraz o uzgodnienie z rzeczywistym stanem prawnym treści księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości, na której zostały zabezpieczone wierzytelności o spełnienie świadczeń z takiej umowy.

3. Przepisów niniejszej ustawy nie stosuje się do roszczeń dochodzonych w postępowaniu grupowym, upadłościowym oraz restrukturyzacyjnym.

Art. 3. 1. Z chwilą doręczenia pozwanemu pozwu wniesionego przez konsumenta albo z chwilą doręczenia powodowi pozwu wzajemnego wniesionego przez konsumenta obowiązek spełniania przez konsumenta świadczeń wynikających z umowy kredytu ulega wstrzymaniu z mocy prawa do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

2. Wstrzymanie się przez konsumenta ze spełnianiem świadczeń, o których mowa w ust. 1, nie może być uznane za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy kredytu.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

3. Z powodu niespełnienia przez konsumenta świadczeń, o których mowa w ust. 1, pozwany nie może podejmować czynności związanych z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy kredytu, w szczególności rozwiązać umowy kredytu ani zgłosić lub udostępnić informacji o niespełnieniu tych świadczeń:

- 1) instytucjom utworzonym na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2026 r. poz. 38, 176, 331, 340, 644 i 846);
- 2) instytucjom finansowym będącym podmiotami zależnymi od banków;
- 3) biurom informacji gospodarczej;
- 4) instytucjom pożyczkowym w rozumieniu art. 5 pkt 2a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2025 r. poz. 1362) oraz podmiotom, o których mowa w art. 59d tej ustawy.

4. W przypadku zgłoszenia lub udostępnienia informacji o niespełnieniu świadczeń, o których mowa w ust. 1, przed doręczeniem pozwu albo pozwu wzajemnego, kredytodawca ma obowiązek powiadomić instytucje, podmioty lub biura, o których mowa w ust. 3, że nastąpił skutek przewidziany w ust. 1, w terminie miesiąca od dnia doręczenia pozwu albo pozwu wzajemnego. Instytucje, podmioty lub biura są obowiązane wykreślić dane ze zbioru, w którym są one przetwarzane, w terminie nie dłuższym niż miesiąc od dnia otrzymania powiadomienia. Powiadomienie może zostać przekazane w drodze teletransmisji.

5. Wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia przez wstrzymanie obowiązku spełniania przez konsumenta świadczeń, o których mowa w ust. 1, lub zakazanie pozwanemu dokonywania czynności, o których mowa w ust. 3, a także w inny sposób prowadzący do osiągnięcia skutków przewidzianych w ust. 1, 3 i 4 przewodniczący pozostawia w aktach sprawy bez żadnych dalszych czynności.

6. Mimo zajścia skutku przewidzianego w ust. 1 kredytodawca nie może odmówić przyjęcia świadczenia, jeżeli łączna wysokość świadczeń spełnionych już w wykonaniu umowy kredytu jest niższa od kwoty kredytu udostępnionej kredytobiorcy.

Art. 4. 1. Sąd pierwszej instancji może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym również w przypadku, gdy strona złożyła wniosek o wysłuchanie jej na rozprawie.

2. Jeżeli strona złożyła wniosek o wysłuchanie jej na rozprawie, przewodniczący, kierując sprawę do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym, informuje o tym strony, wskazując zasadnicze powody uzasadniające rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym, i wyznacza co najmniej dwutygodniowy termin do złożenia pism procesowych.

Art. 5. 1. Jeżeli kredytodawca złożył oświadczenie o potrąceniu po wytoczeniu powództwa, a konsument nie zakwestionował zasadności potrącenia, kredytodawca ponosi koszty procesu w części, w jakiej powództwo zostało oddalone wskutek uwzględnienia potrącenia, niezależnie od wyniku sprawy.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do rozstrzygnięcia o kosztach procesu w przypadku umorzenia postępowania na skutek cofnięcia pozwu przez konsumenta wynikającego ze złożonego przez kredytodawcę oświadczenia o potrąceniu.

Art. 6. Sąd może przesłuchać świadka poza salą sądową w ramach posiedzenia zdalnego mimo złożenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 263^[1] Kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 7. Strona może być przesłuchana przez złożenie zeznań na piśmie, jeżeli nie zachodzi potrzeba odebrania przyrzeczenia i sąd tak postanowi. W takim przypadku sąd doręcza stronie listę pytań wraz z pouczeniem, że może zostać wezwana na rozprawę. Przepis art. 165 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio.

Art. 8. 1. Powództwo wzajemne można wytoczyć aż do zamknięcia rozprawy przed sądem pierwszej instancji, a jeżeli sprawa podlega rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, aż do wydania wyroku przez sąd pierwszej instancji.

2. Sąd może wyłączyć powództwo wzajemne do oddzielnego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia, jeżeli jego rozpoznanie łącznie z powództwem głównym mogłoby doprowadzić do nadmiernej zwłoki w postępowaniu.

3. Sąd właściwy do rozpoznania powództwa głównego jest również właściwy do rozpoznania powództwa wzajemnego bez względu na wartość przedmiotu sporu.

Art. 9. W razie cofnięcia pozwu ze skutkiem prawnym przed wydaniem wyroku postanowienie o umorzeniu postępowania oraz kosztach procesu może wydać referendarz sądowy.

Art. 10. 1. Jeżeli okoliczności sprawy nie stoją temu na przeszkodzie, uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji może ograniczać się do:

- 1) powołania się na pozew, odpowiedź na pozew lub dalsze pisma przygotowawcze, doręczone stronie przeciwnej przed zamknięciem rozprawy oraz
- 2) powołania przepisów prawa, na których sąd się oparł.

2. W przypadku określonym w ust. 1 pkt 1 sąd oznacza w uzasadnieniu pisma i twierdzenia, na które się powołuje.

Art. 11. 1. Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w składzie jednego sędziego, z uwzględnieniem art. 367^[1] § 3 Kodeksu postępowania cywilnego.

2. Sąd pierwszej oraz drugiej instancji rozpoznaje zażalenie w składzie jednego sędziego.

Art. 12. Sąd drugiej instancji może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, mimo złożenia przez stronę wniosku o przeprowadzenie rozprawy.

Art. 13. Do postępowania przed sądem drugiej instancji stosuje się odpowiednio przepisy art. 6 i art. 7.

Art. 14. W razie cofnięcia apelacji postanowienie o umorzeniu postępowania apelacyjnego oraz jego kosztach może wydać referendarz sądowy.

Art. 15. W ustawie z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 614) w art. 18 w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Jeżeli powód nie ma miejsca zamieszkania w Polsce, powództwo wytacza się według ostatniego miejsca zamieszkania powoda w Polsce.”.

Art. 16. Sąd z urzędu zwraca połowę uiszczonej opłaty:

- 1) powodowi od pozwu cofniętego także po rozpoczęciu posiedzenia, na które sprawa została skierowana,
- 2) stronie od apelacji cofniętej także po rozpoczęciu posiedzenia, na które sprawa została skierowana,
- 3) stronie od skargi kasacyjnej cofniętej także po jej przyjęciu do rozpoznania

– jeżeli cofnięcie to nastąpiło nie później niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 17. 1. Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy tej ustawy. Jeżeli jednak na podstawie przepisów dotychczasowych wyznaczono do rozpoznania sprawy skład trzech sędziów, sąd rozpoznaje ją w takim składzie.

2. Jeżeli w sprawie, o której mowa w art. 1 ust. 1 lub 2, doręczenie pozwu konsumenta albo pozwu wzajemnego konsumenta nastąpiło przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, skutki przewidziane w art. 3 ust. 1 i 3 następują z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Przepis art. 3 ust. 6 stosuje się odpowiednio.

3. Postępowania w przedmiocie:

- 1) wniosku o udzielenie zabezpieczenia roszczenia przez wstrzymanie obowiązku spełniania przez konsumenta świadczeń, o których mowa w art. 3 ust. 1, lub zakazanie pozwanemu dokonywania czynności, o których mowa w art. 3 ust. 3, a także w inny sposób prowadzącego do osiągnięcia skutków przewidzianych w art. 3 ust. 1, 3 i 4,
- 2) zażalenia na postanowienie o udzieleniu lub odmowie udzielenia zabezpieczenia w sposób, o którym mowa w pkt 1

– wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, podlegają umorzeniu z mocy prawa bez konieczności wydawania postanowienia w tym przedmiocie.

4. Zażalenie na postanowienie o udzieleniu lub odmowie udzielenia zabezpieczenia w sposób, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, wniesione po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, pozostawia się w aktach sprawy bez rozpoznania.

Art. 18. 1. W terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy kredytodawca jest obowiązany powiadomić o wstrzymaniu obowiązku spełniania świadczeń, o których mowa w art. 3 ust. 1:

- 1) instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe,
- 2) instytucje finansowe będące podmiotami zależnymi od banków,
- 3) biura informacji gospodarczej,
- 4) instytucje pożyczkowe w rozumieniu art. 5 pkt 2a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim oraz podmioty, o których mowa w art. 59d tej ustawy

– które otrzymały informacje o niespełnianiu świadczeń z umowy kredytu, z której roszczenia są dochodzone przez konsumenta, w sprawach, o których mowa w art. 1 ust. 1 lub 2, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Jeżeli pozew nie został doręczony przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, termin, o którym mowa w ust. 1, biegnie od dnia doręczenia pozwu.

3. Instytucje, podmioty lub biura, o których mowa w ust. 1, są obowiązane wykreślić informacje określone w ust. 1 ze zbioru, w którym są one przetwarzane, w terminie nie dłuższym niż miesiąc od dnia otrzymania powiadomienia. Powiadomienie może zostać przekazane w drodze teletransmisji.

Art. 19. 1. Jeżeli w sprawach, o których mowa w art. 1 ust. 1 lub 2, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy kredytodawca złożył oświadczenie o potrąceniu po wytoczeniu powództwa, a konsument nie zakwestionował zasadności potrącenia albo odstąpił od jego kwestionowania, kredytodawca ponosi koszty procesu w części, w jakiej powództwo zostało oddalone wskutek uwzględnienia potrącenia, niezależnie od wyniku sprawy.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do rozstrzygnięcia o kosztach procesu w przypadku umorzenia postępowania na skutek cofnięcia pozwu przez konsumenta wynikającego ze złożonego przez kredytodawcę oświadczenia o potrąceniu.

Art. 20. 1. W sprawach, o których mowa w art. 1 ust. 1 lub 2, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przyjęto do rozpoznania skargę kasacyjną kredytodawcy, Sąd Najwyższy może zmienić postanowienie o przyjęciu do rozpoznania skargi kasacyjnej i odmówić przyjęcia jej do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje już istotne zagadnienie prawne lub nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a zarazem nie zachodzą okoliczności określone w art. 398^[9] § 1 pkt 3 lub 4 Kodeksu postępowania cywilnego.

2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, Sąd Najwyższy wydaje na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, przepisu art. 79 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1228 oraz z 2026 r. poz. 346 i 473) nie stosuje się.

Art. 21. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *K. Nawrocki*